

Когато службата се свърши, изъ черквата излѣзоха премѣнени селяни и селянки, съ върбови вейки, и се прѣснаха къмъ селото. Слави и Любенъ сложиха въ раницата две зелени вѣнчета, седнаха да починатъ и да обѣдватъ.

Слънцето се бѣше дигнало вече. Въ въздуха брѣмчеха пчели. Отиѣкжде идѣше звѣнъ на говеда, които пасатъ наблизу.

— Сега да се качимъ горе за цвѣтя — и обратно! — каза Слави.

Станаха и поеха къмъ къдравия връхъ надъ манастиря. Тукъ-тамѣ, около дънеритѣ надничаха късни минзухари, теменуги, иглики, и скоро двамата юнаци се укичиха като сватбари. Неусѣтно бѣха стигнали върха. Почваше да се свечерява. Отгоре всичко се виждаше като на дланъ. Бѣше пусто. Жива душа се не виждаше. Само вѣтрѣ съскаше

на превала и развѣваше като криле палтата, метнати по гърбоветѣ на момчетата.

Изведнажъ, една по-силна вихрушка грабна шапката на Любена и я търкули надолу по стрѣмнината. Той хукна подире ѝ. Затица следъ него и Вълчо, и следъ минута се скриха задъ храсталацатѣ.

Слави седна да ги дочака. Мина малко време, той извика:

— Е-хо! Е-хо!

— Никой не се обади.

— Е-хо! Е-хо!

— повтори той. Пакъ нѣма отговоръ.

— Ха сега де! И тази добра! Ами ако се е загубилъ!..

Той скочи и трѣгна по пжтеката надолу, като викаше отново:

— Е-хо! Любене-е!

Никой не се обади.

Слънцето се спусна задъ рида, и скоро притѣмнѣ. Трѣпки пропѣлзѣха по снагата на Слави. Наоколо храсти-

